

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 3. Sacramentorum novæ legis divisio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

CAPUT III.

Sacramentorum novæ legis divisio.

17 Sacramenta novæ legis, alia sunt vivorum, alia mortuorum. Alia imprimunt, alia non imprimunt characterem.

Mortuorum Sacramenta dicuntur, quæ primario & principaliter instituta sunt pro spiritualiter mortuis ad vitam spiritualem revocandis, id est peccatoribus justificandis. Et hæc sunt duo tantum, Baptismus scilicet, & Pœnitentia.

Vivorum Sacramenta appellantur illa, quæ primario & principaliter instituta non sunt pro spiritualiter mortuis, sed pro vivis Christi membris: cum vitam spiritualem per se loquendo requirant in subiecto, ad hoc ut dignè suscipiantur. Et huiusmodi sunt reliqua quinque, videlicet Confirmatio, Eucharistia, Extrema Unctio, Ordo & Matrimonium.

18 Characterem tria imprimunt Sacramenta, Baptismus, Confirmatio, & Ordo. Reliqua quatuor non imprimunt. Et ideo quatuor ista reiterari possunt. Tria illa non possunt, ut definitum est in Tridentino sess. 7. cap. 9. *Siquis dixerit, in Baptismo, Confirmatione, & Ordine non imprimi characterem in anima, id est signum spirituale & indelebile, unde ea reiterari non possunt, anathema sit.*

19 Hunc characterem (qui spiritualis est qualitas, anima indelebiter impressa, per quam homo specialiter consecratur, & adsciscitur, vel in rempublicam, vel in militiam christianam, vel magistratum, potestatemque specialem in ea republica ac militia accipit) hunc, inquam, characterem, vel fictitium, hæretici ridet, sed ad eum comprobandum traditionis Ecclesiæ sufficit autoritas, sanctorumque Patrum, Græcorum, Latinorumque consensus, apud Bellarminum l. 2. de effect. Sacram. c. 2. sic unanimiter intelligentium illa sacrarum Paginarum cætera, quibus dicimur à Deo signari, sigillo imprimi, suæque hæreditatis pignore donari Ephes. 1. & 4. 2. Cor. 1. &c. Quod quidem signaculum sanctum & indelebile vocat Cyrillus Hierosol. in Præfat. ad Catecheses, necnon Catechesi 17. *Nisi characterem in se agnoscat Angelus (inquit Basiliius homil. 13.) quomodo pro te iugabit... Quomodo dices, Dei sum, signa Dei ostendens? Quomodo dices, (ait Os aureum hom. 3. in 2. ad Cor.) nota quedam militibus, sic fidelibus spiritus imponitur, quo sit, ut si ordinem deserueris, omnibus perspicuus fiat, &c. Videri potest Augustinus l. 6. de Baptismo c. 1. ubi docet, characterem in impiis permanere, à gratiaque proinde sanctificante distingui. Quod & Apostolus innuit 2. Cor. 1. *Unxit nos Deus, qui & signavit nos: unctionis nomine gratiam significans; nomine verò signationis, seu sigillationis characterem.**

20 Si quæras 1°. cur consignatio in Christianum, vel in militem Christi, vel in Ducem christiani gregis, &c. potius imprimat qualitatem aliquam supernaturalem in anima, quam adoptio vel collatio politica potestatis subiecto suo qualitatem imprimat naturalem?

Respondeo cum Pallavicino Hist. Trid. l. 9. c. 5. in fine id apud homines ab ipsorum imbecillitate procedere, quæ per intimas animæ dotes, jus ad hæreditatem vel magistratum impertientes, potens non est alios nobilitare, sicut Deus. Ideoque sola voluntatis suæ sterili declaratione, id fictione juris efficiunt, quod Deus, qui quicquid vult potest, fecunda efficacique voluntate suâ per inditas animis dotes, adjectaque supra naturæ conditionem decora ac vires sine ulla fictione præstat.

Si quæras 2°. cur tria potius designata Sacramenta, quam quatuor reliqua, characterem imprimant?

Respondeo pro ratione esse Dei voluntatem, dictâ traditione nobis manifestatam. Nec ad hoc deesse congruentiam. Quia per tria illa Sacramenta, potius quam per reliqua, homo consignatur in Christianum, in Christi militem, atque in gregis Christi Ducem, absolvendi consecrandique Corpus Christi potestate donatur.

CAPUT IV.

Omnia novæ legis Sacramenta Christus Dominus immediatè instituit. Non videtur tamen fide certum, sic omnia per seipsum immediatè instituisse, ut pro nonnullis usus non fuerit ministerio Apostolorum, tanquam executorum mandati sui; in eo proinde non agentium virtute & auctoritate propriâ & principali (sicut in conditione legum Ecclesiasticarum) sed virtute & auctoritate Christi, tanquam causæ principalis; nec suo, sed ipsius nomine, ac mandato. Sic proinde ut tota institutio Christo adscribenda sit.

Quod omnia novæ legis Sacramenta Christus Dominus instituerit, fide certum est. Sic enim Tridentinum sess. 7. can. 1. definit, his verbis: *Siquis dixerit, Sacramenta novæ legis non fuisse omnia à Jesu Christo Domino nostro instituta, anathema sit.* Et ratio est, quia solius divini potestatis est, signa gratiæ politica principaliter instituire: uti solius divini potestatis est, gratiam principaliter conferre.

Quod autem Christus omnia novæ legis Sacramenta immediatè instituerit, tametsi Tridentinum non exprimat, verum eundem est. Quia id exigit proprietas verborum Tridentini. Neque enim omnia à Christo propriè instituta fuissent, nisi immediatè instituta fuissent, ut patet in ritibus accidentalibus ad decoram Sacramentorum administrationem ab Ecclesiâ institutis, qui licet à Christo eatenus dici queant instituti, quatenus instituti sunt potestate ab ipso accepta; propriè non dicuntur à Christo instituti. Ut nec sacramentalia.

Sed & congruum est, quod immediatè Author gratiæ, sit immediatè Author vatorum gratiæ. Quodque sicut Christus Ecclesiæ novumque Testamentum immediatè instituit; sic & Sacramenta, quæ sunt Ecclesiæ columna, pariter non infima novi Testamenti. Nec minùs immediatè admitterit Sacramentorum omnium institutioni, quam adit eorumdem efficaciam & operationi. *Cum igitur virtus Sacramenti sit à solo Deo, consequens est quod solus Deus sit Sacramentorum institutor, ait S. Thomas q. 64. a. 2.*

Nec tamen inde necessariò conficitur, quod omnia per seipsum instituerit. Quia non solum ea verissimè dicuntur à Christo immediatè instituta, quæ Christus per seipsum, sed & ea quæ instituit ministerio Apostolorum, tanquam commissariorum, delegatorumque suorum, & tanquam executorum mandati sui, non suo, sed ipsius nomine agentium, nec propriâ, sed ipsius virtute & auctoritate: Christus namque per ministerium Sacerdotum, nomine, & in virtute ipsius agentium, consecrat in Missa, immediatè tamen. Sicut & Deus, ut causa universalis, producit innumeros effectus, quos per causas secundas producit, & ut Author supernaturalis immediatè producit gratiam, quam per Sacramenta producit. Immediatè quoque solem stetit per Iosue, immediatè suscitavit mortuos, quos per Sanctorum ministerium suscitavit, &c.

Quapropter ex allato Tridentini canone Recentiores quidam non satis fundatè concludunt, esse